

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4/2025
03.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Милан Лазаревић из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4085/24 од 18.10.2024. године, у седници одржаној 03.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4085/24 од 18.10.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4085/24 од 18.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3413/22 од 22.05.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неплаћеног одмора у току рада за период од 17.11.2019. године до 30.09.2022. године исплати појединачно одређене месечне износе за законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.170,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4085/24 од 18.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена. Ставом другим изреке одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћених накнада због неискоришћеног одмора у току рада који је обављао у сменама, у режиму 12-24-12-48, на пословима обезбеђења лица лишених слободe, у Окружном затвору у ..., а који не дозвољавају прекид рада без одговарајуће замене коју тужена није обезбедила. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену релевантних одредаба материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда, у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Неосновано је позивање ревидента на другачији правни став изражен у приложеним ревизијским одлукама, имајући у виду да је у конкретном случају утврђено да тужиоцу није омогућено коришћење дневног одмора у току рада због тога што тужена није обезбедила адекватну замену тужиоцу за то време, а природа посла не дозвољава прекид рада у току смене. С друге стране, из приложених ревизијских одлука произлази да тужиоцима није било омогућено право на континуирано коришћење дневног одмора у трајању од 45 минута, већ само парцијално, те се не ради о истоврсним чињеничноправним питањима.

На основу изложеног, Врховни суд је применом одредбе члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије оцењује се на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу ради накнаде штете поднео 17.11.2022. године, а вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по

средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Из тог разлога изјављена ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**